



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 7/06-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. januára 2006 predbežne prerokoval sťažnosť Ch. T., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody, ktorou namietal porušenie svojich základných práv a slobôd podľa čl. 17 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Levice v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 116/03 v spojení s postupom Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 1 To 17/05 a postupom Krajského súdu v Nitre pri rozhodovaní o sťažnosti proti uzneseniu Okresného súdu Levice vo veci vedenej pod sp. zn. 3 Tp 2/03, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ch. T. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. decembra 2005 doručená sťažnosť Ch. T. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich základných práv a slobôd podľa čl. 17 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v konaní vedenom

na Okresnom súde Levice (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 3 T 116/03 v spojení s postupom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 To 17/05, ako aj postupom krajského súdu pri rozhodovaní o sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu vo veci vedenej pod sp. zn. 3 Tp 2/03.

Sťažovateľ uviedol, že čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy porušil okresný súd tým, že v označenom konaní *«... nekonal v súlade s ústavnými ustanoveniami. Nebola dodržaná právna úvaha, že všetci účastníci sú si v konaní pred súdom rovní, a že sa možno domáhať svojho práva na nezávislom a nestrannom súde. Bol som odsúdený za trestné činy, ktorých som sa ani nedopustil. V bodoch č. 1 a 2 rozsudku sp. zn. 3 T 116/03 som bol uznaný vinným za jedinú výpoveď spoluobvineného, a to napriek tomu, že neboli proti mne produkované ani presvedčivé dôkazy. V rozsudku sa ani nezmenili o tom, že expertíza v B. hodnotila biologické stopy negatívne, a že poškodení neboli schopní rozoznať počet a identitu páchatel'ov. Aj „usvedčujúca“ výpoveď spoluobžalovaného je sporná, nakoľko v priebehu konania viackrát čiastočne zmenil svoju výpoveď, a na hlavnom pojednávaní dňa 12. 07. 2004 uviedol, že sme nemali vedomosť o tom, že bude použitá zbraň pri trestnom čine. Navyše „usvedčujúci“ spoluobvinený ml. I. S. napísal list na OS LV, kde uvádza, že zbraň použil on, a že medzi nami nebola žiadna dohoda, že vykonáme spoločnú lúpež».*

Sťažovateľ poukazuje aj na to, že výpoveď menovaného svedka bola do značnej miery spochybnená ďalšími svedkami vypočutými na hlavnom pojednávaní, avšak okresný súd nezohľadnil okolnosti, ktoré svedčili v jeho prospech, a zameral sa iba na objasňovanie okolností, ktoré svedčili proti nemu.

Pokiaľ ide o namietané porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy, ten bol podľa sťažovateľa porušený okresným súdom a v prípade rozhodovania o jeho sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu vo veci sp. zn. 3 Tp 2/03 aj krajským súdom minimálne v dvoch prípadoch. V súvislosti s prvým prípadom namietaného porušenia označeného základného práva upriamuje pozornosť na to, že rozsudok okresného súdu sp. zn. 3 T 116/03 zo 14. júla 2004 mu bol doručený až 22. novembra 2004, a tým mali vzniknúť zbytočné priesťahy v konaní.

K druhému prípadu porušenia základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy došlo podľa tvrdenia sťažovateľa tým, že „... 19. 04. 2003 som podal sťažnosť voči vzatiu mojej osoby do väzby pod č. 3 Tp 2/03 a rozhodnutie som obdržal až dňa 27. 08. 2003 (...). Týmto konaním mi bolo znemožnené, aby som mohol žiadať v primeranom čase o prepustenie z väzby“.

Sťažovateľ taktiež tvrdí, že aj keď dôvody väzby v jeho prípade pominuli 13. apríla 2004, keď požiadal o nahradenie väzby sľubom, súd ho ponechal naďalej vo väzbe. V tomto skutkovom stave vidí sťažovateľ porušenie čl. 17 ods. 1 ústavy.

Za porušenie čl. 50 ods. 3 ústavy považuje sťažovateľ to, že predvolanie na verejné zasadnutie o odvolaní proti prvostupňovému rozsudku, ktoré sa uskutočnilo na krajskom súde 30. marca 2005, mu bolo doručené až 23. marca 2005, a keďže od 25. marca 2005 do 28. marca 2005 boli veľkonočné sviatky, nemal dostatočný čas na prípravu obhajoby, t. j. aspoň 5 pracovných dní. Uvedenú skutočnosť dáva sťažovateľ do súvislosti aj s tým, že jeho obhajkyňa sa na verejnom zasadnutí nezúčastnila a na základe splnomocnenia z 29. marca 2005 ju zastupoval substitút, ktorý vzhľadom na rozsiahlosť spisového materiálu (1 200 strán) nemal dostatočný čas na jeho riadne preštudovanie.

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom by vyslovil porušenie uvedených základných práv postupmi okresného súdu a krajského súdu v označených konaniach, a zároveň požiadal, aby mu ústavný súd vzhľadom na to, že sa v súčasnosti nachádza vo výkone trestu odňatia slobody, ustanovil v konaní o jeho sťažnosti právneho zástupcu z radov advokátov.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), pričom skúmal, či spĺňa zákonom predpísané náležitosti podľa § 20 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde a či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona.

Podľa ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Sťažovateľ v sťažnosti namietal, že k porušeniu označených základných práv a slobôd došlo v okolnostiach jeho trestnej veci predovšetkým postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 116/03 v spojení s postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 To 17/05. Z oznámenia okresného súdu vyplýva, že jeho rozsudok vo veci sp. zn. 3 T 116/03 zo 14. júla 2004 nadobudol právoplatnosť 30. marca 2005 po tom, ako krajský súd uznesením sp. zn. 1 To 17/05 zamietol odvolanie sťažovateľa proti uvedenému prvostupňovému rozsudku. Zamietajúce uznesenie krajského súdu sťažovateľ prevzal 27. mája 2005.

K porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy malo dôjsť aj postupom krajského súdu pri rozhodovaní o sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu

vo veci vedenej pod sp. zn. 3 Tp 2/03 podanej sťažovateľom 19. apríla 2003, pričom samotný sťažovateľ uvádza, že rozhodnutie súdu druhého stupňa v tejto veci mu bolo doručené 27. augusta 2003.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde možno sťažnosť podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu.

Ústavný súd v rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 22/02 uviedol: „Sťažnosť podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti. Jednou zo zákonných podmienok pre prijatie sťažnosti podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, teda v lehote dvoch mesiacov od kvalifikovanej právnej skutočnosti.“

V zmysle ustálenej judikatúry ústavného súdu „Ústavná sťažnosť, ktorá bola podaná Ústavnému súdu SR po uplynutí lehoty upravenej v § 53 ods. 3 citovaného zákona, nespĺňa jednu z kogentne ustanovených podmienok pre prijatie ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie (citované ustanovenie neumožňuje odpustiť ani predĺžiť lehotu na podanie ústavnej sťažnosti)“ – rozhodnutie sp. zn. I. ÚS 38/98.

Porušenie základných práv a slobôd označenými postupmi okresného súdu a krajského súdu sťažovateľ namietal v sťažnosti z 18. decembra 2005 doručenej ústavnému súdu 23. decembra 2005, teda bez akýchkoľvek pochybností po lehote dvoch mesiacov od kvalifikovanej právnej skutočnosti. Vzhľadom na to, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je časovo obmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti, a s prihliadnutím na dátum doručenia uznesenia krajského súdu sp. zn. 1 To 17/05 z 30. marca 2005 sťažovateľovi a v druhom namietanom prípade rozhodnutia krajského súdu, ktorým bolo rozhodnuté o jeho opravnom prostriedku proti uzneseniu okresného súdu vo veci vedenej

pod sp. zn. 3 Tp 2/03, ako aj so zreteľom na deň doručenia sťažnosti ústavnému súdu ústavný súd považoval za dostatočne preukázané, že k jej podaniu došlo po uplynutí zákonom ustanovenej dvojmesačnej lehoty (obdobne napr. III. ÚS 301/04, III. ÚS 315/05). Keďže zmeškanie lehoty na podanie ústavnej sťažnosti nemožno odpustiť, ústavný súd sťažnosť odmietol ako podanú oneskorene.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá a oneskorenosť sťažnosti nie je možné odstrániť, považoval už ústavný súd rozhodovanie o žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní o jeho sťažnosti za bezpredmetné, a preto sa ňou nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. januára 2006